

er udtryk for. Dog indebærer **arbejdsskadesikringslovens** erstatningsniveau på 4/5, at der er et tab, ligesom **arbejdsskadesikringslovens** årslønsmaksimum indebærer, at tilskadekomne ikke i alle situationer får det faktiske tab kompenseret.

Har tilskadekomne aktuelt ikke en lønindtægt, fastsættes det midlertidige tab af erhvervsevne efter **arbejdsskadesikringsloven** på baggrund af en vurdering af det aktuelle (midlertidige) tab.

Ofte vil tilskadekomne i disse situationer have en anden indtægt for eksempel revalideringsydelse. Det kan ikke udelukkes, at der i disse sager kan opstå huller i forhold til erstatningsansvarsloven, hvor det ville have været en fordel for tilskadekomne kun at være omfattet af erstatningsansvarsloven.

Et andet problem opstår på grund af de forskellige udbetalingsregler i arbejdsskadesikringsloven og erstatningsansvarsloven.

Problemet kan bedst illustreres med et eksempel.

Har tilskadekomne efter arbejdsskaden et sikkert konstateret varigt tab af erhvervsevne for eksempel på mindst 25 pct., men er de erhvervmæssige forhold ikke afklaret på det tidspunkt, hvor Arbejdsskadestyrelsen skal træffe afgørelse efter **arbejdsskadesikringsloven**, træffes der en **midlertidig** afgørelse efter **arbejdsskadesikringsloven** på baggrund af det aktuelle (midlertidige) tab af erhvervsevne.

Denne afgørelse vil – bortset fra en eventuel »0-afgørelse« – som oven for anført have den

betydning, at udbetalingen af tabt arbejdsfortjeneste ophører.

Den **midlertidige** afgørelse skal følges op af en **endelig** afgørelse, når de erhvervmæssige forhold er afklaret. Skal tilskadekomne gennem revalidering eller lignende kan det tage flere år, inden den endelige afgørelse kan træffes.

Den midlertidige erstatning kan – i modsætning til en endeligt fastsat erstatning – ikke omsettes til et engangsbeløb.

Erstatning for tab af erhvervsevne efter **erstatningsansvarsloven** kan først fastsættes, når spørgsmålet er endeligt afgjort efter **arbejdsskadesikringsloven**.

Er tilskadekomne kun omfattet af erstatningsansvarsloven ville tilskadekomne kunne få erstatning for tab af erhvervsevne svarende til den »sikre« nedsættelse af erhvervsevnen udbetalt som et engangsbeløb, når erhvervsevnetabet er konstateret.

Det skal bemærkes, at de ovennævnte eksempler på manglende sammenhæng mellem de to regelsæt ikke er affødt af reformforslaget. Disse forhold forekommer allerede under de nugældende regler.

Kun i det omfang der, som følge af reformforslaget, træffes flere midlertidige erstatningsafgørelser eller hurtigere afgørelser, kan der blive tale om et stigende problem i denne forbindelse.

Det bemærkes endvidere, at som følge af det dobbelte regelgrundlag for udmåling af erstatning, kan den her omhandlede situation ikke elimineres gennem udarbejdelse af administrative forskrifter.